

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců Mgr. Milana Procházky a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce: **Bounty Trade a. s. "v likvidaci"**, se sídlem ve Zlíně, nám. T. G. M. 1280, 760 01, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 23. 7. 2008, č.j. 13171/08-1200-701858, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného Finančního ředitelství v Brně ze dne 23. 7. 2008, č.j. 13171/08-1200-701858, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu ve Zlíně (dále jen též „správce daně“) ze dne 5. 12. 2007, č.j. 258997/07/303916/6705, kterým byla daňovému subjektu Energo Trading Zlín a. s. DIČ: CZ25583701 (nyní Bounty Trade a. s. "v likvidaci") za zdaňovací období od 1. 1. 2003 do 31. 12. 2003 dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob ve výši 661.850,- Kč, neboť neprokázal vynaložení uplatněných nákladů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“).

Uvedené rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou. V žalobě zejména namítal, že správci daně byly poskytnuty dostatečné důkazy prokazující oprávněnost nákladů od základu daně, zejména na jednání 30. 11. 2007, správce daně však nezohlednil svědeckou výpověď dodavatele žalobce (p. R. V.) a další údaje uvedené během jednání a tento svůj postup nijak nezduvodnil. V případě, že správce daně nepovažoval důkazy za dostatečné, měl vyzvat žalobce k předložení důkazů dalších. Nelze tak klást k tíži žalobce, že nedostatečně prokázal svá tvrzení, když neměl mít důvod k pochybám o tom, že své důkazní břemeno unesl. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

Ze soudního spisu vyplývá, že na základě výzvy zdejšího soudu doručil žalovaný vyjádření k žalobě, v němž odkázal na napadené rozhodnutí. Podle žalovaného jsou žalobní důvody obecné a prakticky totožné s odvolacími důvody a na podrobnou argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí žalovaného nereagují. Jde o pouhý odkaz na vady řízení, bez jakékoli vazby na možnou nezákonnost uvedeného rozhodnutí. Žalobce neposkytl žádné důkazní prostředky prokazující oprávněnost odpočtu nákladů od základu daně. Žalobce byl dne 28. 6. 2006, č.j. 157521/06/303934/2131, vyzván k předložení dalších důkazů, na tuto výzvu doručenou mu dne 30. 6. 2006 však nijak nereagoval. Žalovaný vycházel z účetní evidence a dokladů žalobce a podle účetních sestav byly dohledány faktury na odběratele a prověřena následná spotřeba odebraného materiálu a jeho fakturace konečnému odběrateli. Tam, kde správce zjistil, že dodané materiály nebyly součástí díla předaného a vyúčtovaného odběratelům žalobce, nebyly náklady zahrnuty do daňově účinných nákladů. Se Zprávou o průběhu daňové kontroly ze dne 25. 10. 2007, č.j. 207467/07/303933/2131 (dále též „Zpráva o kontrole“), byl žalobce seznámen, ale ani ve stanovené lhůtě se k ní nevyjádřil. Správce daně se přitom zabýval všemi námitkami vznesenými na předmětném jednání a své rozhodnutí řádně zdůvodnil. Navrhl zamítnutí žaloby.

Vzhledem k tomu, že usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 27.5.2010, č.j. KSBR 39 INS 3936/2010-A-8, bylo rozhodnuto o úpadku dlužníka – žalobce a na jeho majetek byl prohlášen konkurs, obrátil se soud na insolvenčního správce úpadce Mgr. J. O., zda ve smyslu ustanovení § 264 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon – dále též „IZ“) navrhuje pokračovat v tomto řízení. Ve lhůtě stanovené soudem však správce konkursní podstaty úpadce návrh na pokračování v řízení nepodal, proto se soud výzvou ze dne 9.8.2010 obrátil na žalovaného, zda ve smyslu ustanovení § 264 odst. 2 IZ podá návrh na pokračování v řízení. V reakci na výzvu soudu pak žalovaný písemným podáním ze dne 12.8.2010 navrhl pokračovat s tímto soudním řízením.

Ze správního spisu vyplynuly pro zdejší soud následující podstatné skutečnosti: Dne 25. 8. 2005 byla Finančním úřadem ve Zlíně u žalobce zahájena daňová kontrola daně z příjmů právnických osob mimo jiné za zdaňovací období od 1. 1. 2003 do 31. 12. 2003, č.j. 170669/05/303934/9273, když při ústním jednání byly správci daně předány kopie faktur za dodavatelem R. V., DIČ: CZ6403291290. Výzvou ze dne 28. 6. 2006, č.j. 15721/06/303934/2131, byl žalobce vyzván mimo jiné k tomu, aby do 15

dnů prokázal, že ve výzvě uvedené částky zaúčtované a uplatněné v předmětném zdaňovacím období z jednotlivých faktur od dodavatele R. V. jsou daňovým nákladem odečitatelným od základu daně podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Žalobce byl zároveň vyzván, aby specifikoval stavební zakázky, na kterých byly konkrétní druhy materiálu použity. Na tuto výzvu doručenou 30. 6. 2006 žalobce nereagoval, když již předtím pouze správci daně poskytl kopie daňových dokladů včetně předmětných faktur vystavených R. V. Dne 20. 11. 2007 (protokol č.j. 244391/07/303933/2131) byl vyslechnut svědek R. V., který sdělil, že všechna zdanitelná plnění, k nimž se vztahují faktury uvedené v protokolu o jednání, byla z jeho strany žalobci poskytnuta. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce byl seznámen se Zprávou o průběhu daňové kontroly ze dne 25. 10. 2007, č.j. 207467/07/303933/2131 (Zpráva o kontrole); tato zpráva byla se žalobcem projednána dne 30. 11. 2007, protokol č.j. 255526/07/303933/0103. Při tomto projednání zástupkyně žalobce vyslovila nesouhlas se závěry správce daně. Výslovně mj. uvedla, že *„Je pravdou, že správce daně vyzval mého klienta k prokázání skutečností. Můj klient se však domníval, že v průběhu kontroly, která od uvedené výzvy probíhala ještě rok, měl správce daně potřebné dokumenty k dispozici“*. Dále zástupkyně vyjádřila obecné připomínky týkající se posouzení výpovědi svědka R.V., přičemž je názoru, že materiál byl tímto svědkem dodán, resp. rozporovala vyloučení některých dokladů. Ze Zprávy o kontrole bylo zjištěno, že ani po výzvě správce daně žalobce plně nedoložil použití materiálů dodaných R. V. za zdaňovací období od 1. 1. 2003 do 31. 12. 2003 u zakázky č. 00164 – VS Teplo T. Bati 1276 ve výši 285.750,- Kč (str. 7 a 8 zprávy), u zakázky č. 00170 – Teplo Morysův dům ve výši 143.621,50 Kč (str. 8 až 10 zprávy), u zakázky č. 00174 – Statutární město – Morysův dům ve výši 1.705.817,75 Kč (str. 10 až 13 zprávy). V důsledku těchto zjištění zvýšil správce daně základ daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2003 do 31. 12. 2003 v souladu s ustanovením § 23 odst. 3 písm. a) bod. 2 zákona o daních z příjmů o částku v celkové výši 2.135.189,25 Kč (tj. součet částek 285.750,- Kč + 143.621,50 Kč + 1.705.817,75 Kč).

Ze správního spisu dále vyplývá, že na základě provedené kontroly byla žalobci dodatečným platebním výměrem Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 5. 12. 2007, č.j. 258997/07/303916/6705, doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2003 do 31. 12. 2003 ve výši 661.850,- Kč. Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání se shodnými námitkami jako při ústním projednání Zprávy o kontrole, když správce daně podle něj nevzal v úvahu výsledek svědecké výpovědi ani další údaje a výsledek kontroly je tak nepodložený. Správce daně měl povinnost odstranit rozpor mezi stavem skutečným a účetním. Toto odvolání bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 23. 7. 2008, č.j. 13171/08-1200-701858. Žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil tím, že povinnost předložit důkazní prostředky v rámci daňové kontroly má daňový subjekt, a to v souladu s § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., zákon o správě daní a poplatků (dále též „zákon o správě daní a poplatků“, či „ZSDP“). Ten též nese břemeno tvrzení i břemeno důkazní. Pokud své břemeno neunes, jde tato skutečnost k tíži daňového subjektu. Správce daně pak postupuje při hodnocení důkazů podle své úvahy, a to samostatně i ve vzájemné souvislosti. S ohledem na skutečnosti, že došlo

k nejasnostem a pochybnostem o realizaci značného objemu dodávek materiálu v oblasti vodo-topo-plyn deklarovaného na dodavatelských fakturách R. V., IČ 15396282, jež byly žalobcem zaúčtovány do daňově účinných nákladů, byla zahájena daňová kontrola. S přihlédnutím k tomu, že ani ústní jednání s tehdejšími předsedou představenstva žalobce dne 6. 10. 2005, č.j. 189547/05/303934/2131, ani s předsedou představenstva žalobce ze dne 12.12.2005, č.j. 216524/05/303934/2131, pochybnosti nevyjasnilo, bylo provedeno dožádání svědeckou výpovědí R. V., který byl předvolán, avšak nedostavil se. Následně byl žalobce vyzván k předložení důkazů (výzva ze dne 28. 6. 2006, č.j. 157521/06/303934/2131) prokazujících stavební zakázku, na něž byly konkrétní druhy materiálu uvedeného na fakturách použity, a přiložení přehledu nákladů a výnosů, které se k nim vztahují, včetně smluv o dílo a jejich dodatků s jednotlivými objednateli. Na tuto výzvu nebylo reagováno. Správce daně tak postupoval podle účetní evidence žalobce a z přehledu nákladů a výnosů jednotlivých zakázek. Na základě toho byly vyhledány faktury vydané na odběratele jednotlivých zakázek, kde bylo užití materiálu dodaného R. V. evidováno, a spotřeba materiálu prověřena. Tam, kde správce zjistil, že dodávka nebyla součástí díla, vyloučil náklady na ně z daňově účinných nákladů. Se Zprávou o kontrole byl žalobce seznámen, avšak ve stanovené lhůtě se k ní nevyjádřil. Dne 20. 11. 2007 se dostavil svědek V., který uvedl, že vyfakturované zboží bylo žalobci též dodáno. Výpověď svědka správce daně vyhodnotil mimo jiné jako nedůvěryhodnou a nesouvisející s předmětem kontroly. Žalobci poté byla dána možnost se ke Zprávě o kontrole vyjádřit, přestože stanovenou lhůtu nevyužil, a to při jednání 30. 11. 2007, když námitky žalobce byly při tomto jednání vypořádány. K námitce žalobce, že výpověď svědka V. není nesouvisející, žalovaný shodně se správcem daně uvedl, že dodávky od svědka nezpochybnil, pouze dospěl k závěru, že žalobce neprokázal použití jím dodaného materiálu na uvedené zakázky a tedy k dosažení, zajištění a udržení příjmů.

Před tím, než se Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“ či „soud“) začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (ve smyslu ustanovení § 68 a § 70 s. ř. s.). Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 odst. 2 s. ř. s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým byl potvrzen dodatečný platební výměr správce daně, jimiž byla žalobci na základě provedené daňové kontroly dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2003 do 31. 12. 2003. Podle správních orgánů žalobce neunesl důkazní břemeno, resp. nesplnil podmínky stanovené § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Krajský soud proto primárně posuzoval, zda jsou závěry správních orgánů správné.

Podle § 24 odst. 1 věta první zákona o daních z příjmů lze jako daňový výdaj uznat pouze výdaj vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve výši prokázané poplatníkem a stanovené zákonem o dani z příjmů a zvláštními předpisy. Podle § 16 odst. 2 písm. e) daňového řádu má daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, ve vztahu k pracovníku správce daně povinnost předložit v průběhu kontroly důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení. Při rozhodování hodnotí správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo (§ 2 odst. 3 daňového řádu). Jako důkazních prostředků lze užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Jednotlivé skutečnosti rozhodné pro daňové řízení se prokazují v rámci důkazního řízení. Toto řízení pak také osvědčí, které z předložených důkazních prostředků se staly skutečně důkazem (§ 31 odst. 4 věta první, čtvrtá a pátá daňového řádu). Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 31 odst. 9 daňového řádu). Označená ustanovení stran dokazování byla opakovaně vyložena judikaturou Nejvyššího správního soudu, k tomu lze odkázat např. na rozsudek ze dne 9. 2. 2005, čj. 1 Afs 54/2004-125, přístupný na www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá, že daňové řízení, resp. dokazování v jeho průběhu, není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Stejně tak je možno odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89, přístupný na www.nssoud.cz, z něhož plyne, že v daňovém řízení leží důkazní břemeno na daňovém subjektu; jestliže ten nesplnil svou zákonnou povinnost již v řízení před správním orgánem, nemůže taková skutečnost být k tíži správního orgánu. Ostatně ústavnost této koncepce dokazování v daňovém řízení potvrdil opakovaně i Ústavní soud, k tomu viz např. nález ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, ze kterého plyne, že úprava důkazního břemene v daňovém řádu představuje v oblasti veřejného práva ještě ústavně konformní průlom do ústavněprávní ochrany autonomie jednotlivce, tedy omezení autonomní sféry jednotlivce, do níž je veřejné moci umožněno zasahovat z důvodu existence určitého a ústavně aprobovaného veřejného zájmu. V daném případě je oním zájmem zájem na stanovení, vyměření a výběru daně, který je z hlediska ochrany vlastnického práva aprobován čl. 11 odst. 5 Listiny, podle něhož lze daně a poplatky stanovovat toliko na základě zákona. Na daňovém subjektu tak v daňovém řízení leží podle krajského soudu tzv. důkazní břemeno, v jehož rámci je povinen prokázat svá tvrzení o vynaložení předmětného nákladu, tzn. o faktickém uskutečnění platby, o její oprávněnosti, a o její souvislosti s dosaženými příjmy. Podle krajského soudu dále platí, že pokud daňový subjekt neunese své důkazní břemeno ohledně takového nákladu, není možné považovat náklad za prokázaný. I k tomu lze ostatně poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 29. 1. 2008, čj. 8 Afs 97/2006 - 92, z něhož se podává: „*Daňový subjekt je tedy povinen prokázat svá tvrzení o (1) vynaložení předmětného nákladu (tzn. faktickém uskutečnění platby), (2) jeho oprávněnosti (tzn., že vynaložená platba odpovídá skutečně realizovanému plnění, které bylo fakturováno) a (3) jeho souvislosti s dosaženými příjmy. Pokud daňový subjekt neunese své důkazní břemeno, není možné považovat*

náklad za prokázány. Samotný daňový doklad (faktura), byť by obsahoval všechny zákonné náležitosti, nijak neprokazuje, že fakticky došlo k uskutečnění platby a k plnění uvedenému na faktuře. Takový doklad nemůže být použit jako důkaz o uskutečnění skutečnosti v něm deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo“. Daňově uznatelnými proto budou výdaje jen za předpokladu, že daňový subjekt bez jakýchkoli pochybností prokáže jak jejich skutečné vynaložení, tak i to, že byly vynaloženy za účelem dosažení, zajištění či udržení jeho zdanitelných příjmů; ani doklady vystavené právně existujícím subjektem a se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být použity jako důkaz o uskutečnění skutečnosti v nich deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo. Optikou výše uvedeného pak nahlížel zdejší soud i na souzenou věc a neshledal žalobní námitky důvodnými.

Ze správního spisu totiž pro krajský soud vyplynulo, že žalobce (ještě pod svojí původní obchodní firmou Energo Trading Zlín a. s., v rámci daňového řízení poskytl kopie daňových dokladů včetně předmětných faktur vystavených R.V. Výzvou správce daně ze dne 28. 6. 2006, č.j. 15721/06/303934/2131, byl proto žalobce vyzván k předložení konkrétních důkazů prokazujících stavební zakázky (na něž byly konkrétní druhy materiálu uvedeného na fakturách použity), resp. aby prokázal, že ve výzvě uvedené částky zaúčtované a uplatněné ve zdaňovacím období 2003 z jednotlivých faktur označených dodavatelem R. V. jsou daňovým nákladem odečitatelným od základu daně podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Na tuto výzvu doručenou 30. 6. 2006 však žalobce nereagoval. Žádné další relevantní důkazní prostředky správci daně přitom ze strany žalobce poskytnuty nebyly, a to ani na předmětném jednání dne 30. 11. 2007, k tomu podrobněji viz níže. Ze správního spisu tak podle krajského soudu nevyplývá, že by žalobce i přes výzvu správce daně prokázal oprávněnost předmětných výdajů, resp. předložil relevantní důkazy, ze kterých by se dala tato oprávněnost dovodit, tedy že unesl důkazní břemeno. Ostatně to sama připustila zástupkyně žalobce v daňovém řízení, a to do protokolu ze dne 30. 11. 2007, č.j. 255526/07/303933/0103, kde výslovně uvedla, že je pravdou, že správce daně vyzval žalobce k prokázání skutečností, žalobce se však domníval, že správce daně měl potřebné dokumenty k dispozici. Z jakého důvodu se však měl žalobce důvod domnívat, že splnil výzvu správce daně (resp. že ten měl potřebné dokumenty k dispozici), z tvrzení žalobce podle krajského soudu nevyplývá. S odkazem na výše uvedené skutečnosti zjištěné ze správního spisu tedy nelze souhlasit se žalobcem, že unesl důkazní břemeno. Stran explicitní námitky, že správci daně byly poskytnuty dostatečné důkazy prokazující oprávněnost uplatněných nákladů na jednání dne 30. 11. 2007, přičemž správce daně nezohlednil ani další údaje uvedené během jednání a tento svůj postup nijak nezduvodnil, je třeba uvést, že žalobce v žalobě ani v předchozím odvolání nijak nespecifikuje, jaké další údaje neměl správce daně reflektovat, protože na předmětném ústním jednání, ostatně ani na jiném, nebyly správci daně žádné relevantní důkazy ve smyslu výše uvedeného předloženy. Žalobce (jeho zástupkyně) na tomto jednání totiž brojila proti posouzení výpovědi svědka R. V., dovozovala, že materiál byl tímto svědkem dodán, resp. rozporovala vyloučení některých dokladů. Nedoložila však oprávněnost uplatněných výdajů, jak to má na mysli § 24 zákona o daních z příjmů a shora citovaná judikatura. Lichá je též jeho námitka, že svůj postup správce daně nezduvodnil. Správce daně konstatoval, že žalobce měl možnost

předložit důkazy k tomu, že náklady jím uplatněné byly skutečně vynaloženy, avšak neučinil tak. Stejně tak se vyjádřil ke skutečnosti, že není oprávněn posuzovat ekonomické souvislosti jednotlivých zakázek, protože je na žalobci, aby prokázal, že skutečná situace je jiná, než správcem daně při daňové kontrole zjištěná. Pokud žalobce namítal, že nebylo přihlédnuto k výpovědi svědka R. V. jako dodavatele materiálu, konstatuje krajský soud, že nepřihlédnutí ke svědecké výpovědi bylo zásadním pochybením za situace, že by z této svědecké výpovědi vyplynulo, že předmětné výdaje žalobce jsou daňovým nákladem odečitatelným od základu daně podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, resp. pokud by žalobce díky této výpovědi unesl své důkazní břemeno. To však z této výpovědi dovodit nelze. Svědek potvrdil pouze to, že zdanitelná plnění byla z jeho strany žalobci poskytnuta, nikoliv to, že byla žalobcem uplatněna ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Tato výpověď tak nemohla mít žádný vliv na vyřešení klíčové otázky, zda náklady na materiál od svědka nakoupený, byl posléze skutečně žalobcem použit, resp. zda byla naplněna díkce § 24 odst. 1 ZDP. Jak již bylo výše uvedeno, daňově uznatelnými budou výdaje jen za předpokladu, že daňový subjekt bez jakýchkoli pochybností prokáže jak jejich skutečné vynaložení, tak i to, že byly vynaloženy za účelem dosažení, zajištění či udržení jeho zdanitelných příjmů; ani doklady vystavené právně existujícím subjektem a se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být použity jako důkaz o uskutečnění skutečnosti v nich deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo. Z tohoto důvodu je třeba dát za pravdu žalovanému, když výpověď svědka V. hodnotil v předmětné věci jako nejednoznačnou a rozporuplnou. Pokud žalobce namítal, že v případě, že správce daně nepovažoval důkazy za dostatečné, měl vyzvat žalobce k předložení důkazů dalších, odkazuje krajský soud na výše uvedené a s odkazem na citovaná ustanovení a judikaturu doplňuje, že je to právě daňový subjekt, kdo nese v daňovém řízení břemeno tvrzení a následně též břemeno důkazní. Ze správního spisu je pak zřejmé, že žalobce v předmětné věci byl vyzván k unesení důkazního břemene, k tomu viz označenou výzvu ze dne 28. 6. 2006, již byl vyzván k prokázání oprávněnosti uplatněných výdajů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Za situace, kdy správce daně žalobce vyzýval k doplnění důkazů, měl mít podle krajského soudu evidentně pochybnosti o tom, zda své důkazní břemeno unesl. V opačném případě by se totiž každý své důkazní povinnosti mohl zbavit pouhým tvrzením, že se domníval, že neměl důvod k pochybám a výzva správce daně by tak postrádala smysl. Správci daně tak na jeho postupu nelze ničeho vytknout, neboť neunesení důkazního břemene je z povahy věci nutno klást k tíži toho, jehož zatěžuje, jímž byl v předmětném řízení žalobce.

Pro úplnost soud uzavírá, že správce daně má podle § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků právo použít k prokázání skutkového stavu jakýchkoli důkazních prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. V daném případě správce daně použil k dokazování nejen faktury předložené žalobcem, ale též další podklady, k tomu viz Zpráva o kontrole. Žalobce mohl postup správci daně významně usnadnit, kdyby reflektoval na výzvu k předložení relevantních důkazních prostředků a splnil svoji zákonnou povinnost uloženou mu ustanovením § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků.

Za tohoto stavu věci soudu nezbylo než žalobu proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 23. 7. 2008, č.j. 13171/08-1200-701858, jako nedůvodnou zamítnout, a to v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1, věta první, s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci úspěšnému žalovanému však žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly, z tohoto důvodu bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Brně a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 26. srpna 2010

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu